

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 23To/75/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3120010820
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 09. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2022:3120010820.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Antalú a JUDr. Jozefa Janíka na verejnom zasadnutí konanom dňa 20. septembra 2022 prejednal odvolanie obžalovaného R. P., nar. XX.XX.XXXX v J. H., trvale bytom H. T., J. XXX/XX, t. č. vo výkone väzby v Ústave na výkon väzby Ilava, na verejnom zasadnutí prítomného, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 2Tk/1/2020 zo dňa 23.07.2020 a jednomyselne takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušuje sa v napadnutom rozsudku celý výrok o uloženom treste odňatia slobody a o spôsobe jeho výkonu.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný R. P. pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa odsudzuje podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. s použitím § 36 písm. m) a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 15 (pätnásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 Tr. zák. sa obžalovaný zaraďuje na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Rozsudkom súdu prvého stupňa bol obžalovaný R. P. uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu vraždy podľa § 145 ods. 1 Tr. zák., pretože dňa 26.12.2019 v čase približne o 01.00 hodine v kuchyni rodinného domu na ul. J. XXX/XX v H. T., po predchádzajúcej slovnej hádke s poškodeným E. P. vzal z kuchynskej linky kuchynský nôž o celkovej dĺžke 22,5 cm s čepeľou o dĺžke 13 cm, pričom s týmto nožom spredu pristúpil k poškodenému E. P., ktorého predmetným kuchynským nožom úmyselne 12-krát bodol do oblasti hrudníka spredu a následne pristúpil k poškodenému zozadu a 13-krát poškodeného bodol do pravo-zadnej až pravo-bočnej oblasti krku a následne poškodeného ešte 5-krát bodol od pravej zadnej hornej časti chrbta a do oblasti pravého pleca, čím poškodenému Miroslavovi Kyselovi spôsobil 5 (päť) bodnorených poranení chrbta a 13 (trinásť) bodnorených defektov na zadnej časti krku a vpravo na bočnej časti krku s prerezaním pravej krčnej tepny a 12 (dvanásť) bodných defektov v oblasti hrudníka, pričom v dôsledku týchto zranení poškodený vykvrácal do pohrudničnej dutiny, dutiny brušnej a navonok, dôsledkom čoho utrpel traumaticko-hemoragický šok, ktorý mal bezprostredne za následok smrť poškodeného E. P., ku ktorej došlo na mieste činu v krátkom časovom úseku po tom, ako utrpel vyššie popísané zranenia.

Bol za to odsúdený podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. k trestu odňatia slobody vo výmere 15 rokov nepodmienečne, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 3 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zák. bol obžalovanému uložený trest prepadnutia veci - noža o dĺžke 225 mm, dĺžka čepele 130 mm a šírka čepele v najširšom mieste 20 mm. Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák. bol obžalovanému uložený aj ochranný dohľad na 1 rok. Podľa §

287 ods. 1 Tr. por. bola obžalovanému uložená povinnosť nahradiť poškodenej spoločnosti VŠZP, a.s. Bratislava, Panónska cesta 2, pobočka Trenčín, škodu vo výške 40,92 €, a poškodenému O. P. škodu vo výške 1.861,56 €. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. bol napokon poškodený O. P. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázaný na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote obžalovaný odvolanie, ktoré zahlásil do zápisnice o hlavnom pojednávaní ihneď po vyhlásení rozsudku. Jeho odvolanie smerovalo proti všetkým výrokom napadnutého rozsudku.

O tomto odvolaní obžalovaného rozhodol Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací rozsudkom sp. zn. 23To/93/2020 zo dňa 06.10.2020 nasledovne:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušuje sa v napadnutom rozsudku celý výrok o uloženom treste odňatia slobody.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný R. P. pri nezmenenom výroku o vine v rozsudku súdu prvého stupňa odsudzuje podľa § 145 ods. 1 Tr. zák. s použitím §§ 36 písm. m), 38 ods. 2, 3 a 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. k trestu odňatia slobody na 12 (dvanásť) rokov.

Podľa § 48 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 Tr. zák. sa obžalovaný zaraďuje na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 1 Tr. zák. sa obžalovanému ukladá aj ochranné protialkoholické liečenie ambulantnou formou.

Výroky o treste prepadnutia veci, ochrannom dohľade a náhrade škody zostávajú týmto zrušením nedotknuté.

Následne bolo na základe dovolania podaného ministerkou spravodlivosti Slovenskej republiky (rozhodujúc popri tom aj o dovolaní odsúdeného) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo 42/2022 zo dňa 04.08.2022 rozhodnuté nasledovne:

I. Podľa § 386 ods. 1 Tr. por. sa vyslovuje, že rozsudkom Krajského súdu v Trenčíne zo 6. októbra 2020 sp. zn. 23To/93/2020 z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h) a písm. j) Tr. por. bol porušený zákon v § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. v spojení s § 73 ods. 1 Tr. zák. v prospech obvineného R. P..

II. Podľa § 386 ods. 2 Tr. por. rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo 6. októbra 2020 sp. zn. 23To/93/2020 sa zrušuje v celom rozsahu; zrušujú sa aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

III. Podľa § 388 ods. 1 Tr. por. sa Krajskému súdu v Trenčíne prikazuje, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

IV. Podľa § 392 ods. 1 Tr. por. sa dovolanie obvineného R. P. zamieta.

V. Podľa § 380 ods. 2 Tr. por. sa obvinený R. P., narodený X. D. XXXX v J. H., trvale bytom J.. XXX/XX, XXX XX H. T. z dôvodu podľa § 71 ods. 1 písm. c) Tr. por. berie do väzby, ktorá začína plynúť 4. augusta 2022 o 11:30 hod. a bude sa vykonávať v ÚVV Ilava.

VI. Podľa § 80 ods. 1 písm. c), ods. 2 Tr. por. sa väzba obvineného R. P. dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahrádza.

V písomnom vyhotovení tohto rozsudku Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uviedol, že uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby podľa § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. si vyžaduje splnenie dvoch kumulatívnych podmienok. Prvá spočíva v spáchaní trestného činu v stave zmenšenej pričetnosti (závery odvolacieho súdu, že obvinený konal vo vystupňovanom afekte v ťažkej alkoholickej opitosti, ministerka nerozporovala) a druhá v takom zdravotnom stave páchatel'a, ktorý za súčasného uloženia ochranného liečenia umožňuje dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom

kratšieho trvania (čo naopak ministerka spochybňovala). Inými slovami povedané, pokiaľ obvinený v čase spáchania skutku konal pod vplyvom duševnej poruchy (ktorá negatívne ovplyvnila jeho ovládacie/rozpoznávacie schopnosti) a túto poruchu je možné vyliečiť, príp. jej účinky aspoň potlačiť, potom nie je potrebné, aby bola pred ním spoločnosť chránená štandardnou výmerou trestu, ale na jej ochranu (popri kratšom treste) postačí, aby sa podrobil liečeniu. Takto ale podľa odvolací súd nepostupoval, i keď správne poznamenal, že vyjadrenie znalca nie je jediným kritériom pre posúdenie liečebnej prognózy. Ďalšími pre vec relevantnými kritériami (vekom obvineného, stupňom závislosti, výsledkami skoršieho ochranného liečenia, postojom obvineného a pod.; R 15/1997-III a contrario) sa už ale nezaoberal. Presvedčenie odvolacieho súdu, že ochranné liečenie môže dosiahnuť svoj účel, vyplynulo (len) z nútenej abstinencie počas výkonu trestu odňatia slobody. Takýto dôvod ale normatívnemu vymedzeniu druhej kumulatívnej podmienky nezodpovedá. V opačnom prípade by podmienka liečebnej prognózy (a teda aj ochrany spoločnosti) bola splnená vo všetkých prípadoch, kde súd ukladá (dlhoročný) trest odňatia slobody. Ak sa teda odvolací súd nezaoberal zdravotným stavom obvineného v tom zmysle, či umožňuje ochranné liečenie, potom došlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. Obvinenému totiž odvolací súd mimoriadne znížil trest odňatia slobody podľa § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. bez toho, aby svoj postup oprel o skutočnosť, ktorá by tento postup zakladala - a sice (laicky povedané) o zníženú príčetnosť, ktorú je možné liečiť. Nad rámec uvedeného dovolací súd vo svetle § 371 ods. 3 Tr. por. a judikátu R 15/1997-III dodal, že (do konania pribratý) znalec MUDr. I. H. ochranné liečenie u obvineného neodporúčal, nakoľko v prípade obvineného išlo (v čase vyhlásenia rozsudku) o 61-ročného muža, ktorý dlhodobo nadmerne požíval alkoholické nápoje a trpel syndrómom závislosti na ňom v terminálnom štádiu s masívnou depraváciou osobnosti s morfológickými poškodením mozgu, ktorý vplyv alkoholu navyše ešte zvýraznil. Dovolací súd konštatoval, že obvinený nie je schopný dlhobnejšej abstinencie, keď už v minulosti neúspešne absolvoval ochranné protialkoholické liečenie a svoj alkoholizmus dodnes (aj pred dovolacím súdom) zľahčuje a bagatelizuje. Aj tieto okolnosti svedčia pre záver, že na použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 2 písm. c) Tr. zák. neboli splnené podmienky, pričom dopravné nehody a s nimi spojené organické poškodenie mozgu neboli a vzhľadom na nezvratnosť stavu obvineného ani nemohli byť dôvodom pre odvolací súd zvolený postup. Predmetné pochybenie malo potom dopad na nezákonné uloženie ochranného liečenia podľa § 73 ods. 1 Tr. zák. Ak totiž uloženie trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby bolo nezákonné, potom rovnako nezákonné bolo uloženie ochranného protialkoholického liečenia ambulantnou formou podľa § 73 ods. 1 Tr. zák., ktoré sa s takýmto trestom obligatórne spája (s ohľadom na osobu obvineného postup podľa § 73 ods. 2 písm. d) Tr. zák. v zmysle § 73 ods. 3 Tr. zák. neprichádzal do úvahy).

Najvyšší súd teda dospel k záveru, že v prípade dovolania ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky nebol naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., avšak na druhej strane boli naplnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. h), j) Tr. por., t.j. že bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby a že bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky. V prípade dovolania obvineného najvyšší súd nezistil naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), g), i) Tr. por., t.j. že by bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, že by rozhodnutie bolo založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom, a že by rozhodnutie bolo založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia.

Spisový materiál bol Krajskému súdu v Trenčíne predložený dňa 17.08.2022, pričom odvolací súd dospel k záveru, že na základe výrokovej časti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo 42/2022 zo dňa 04.08.2022 je potrebné, aby opätovne prejednal odvolanie obžalovaného proti vyššie citovanému rozsudku súdu prvého stupňa v celom jeho rozsahu a rozhodol o ňom.

Obžalovaný v písomných dôvodoch odvolania sám uviedol, že od počiatku v konaní uvádzal, že s poškodeným po hádke zápasil, ale znalec toto vyvrátil vzhľadom na nameranú hodnotu alkoholu v tele poškodeného, pri ktorej sa podľa znalca poškodený nemohol brániť. Poukázal pritom na svoje fotograficky zdokumentované zranenia v oblasti kolien, ramien či brucha, ktoré preukazujú, že s ním zápasil. Konal v afekte a pod vplyvom alkoholu po tom, čo ho poškodený fyzicky napadol ako prvý, potom spolu zápasili a následne poškodeného pichol neúmyselne asi 4-krát do oblasti rebier z bočnej strany v sebaobrane a nechtiac. O jeho hádke s poškodeným vypovedal svedok O. M.. Nevie si vysvetliť, že poškodený mal na tele skoro 30 bodných rán. Neuvedomuje si, že by to urobil on. Hneď na to zavolať mestskú políciu, pričom oznámil, že asi zabil chlapa. Mestskí policajti vypovedali v konaní účelovo na jeho osobu. Uviedol, že nôž č. 8 nie je vražednou zbraňou, ktorú použil. Preto nespáchal trestný čin

vraždy a mohol dopustiť len trestného činu (zabitia) podľa § 147 ods. 2 písm. a) Tr. zák. alebo trestného činu (usmrtenia) podľa § 149 ods. 2 písm. b) Tr. zák. Namietal aj účelovosť, nesprávnosť a nezákonnosť vypracovaných znaleckých posudkov č. 161/2019 a č. 29/2020, a preto požiadal o vypracovanie nových znaleckých posudkov. Súd prvého stupňa mal taktiež viacero dôvodov, aby mu uložil trest odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Uložený trest považuje za neprimerane prísny už len preto, že nikdy nebol vo výkone trestu odňatia slobody. Navrhol preto, aby odvolací súd vrátil vec súdu prvého stupňa na nové rozhodnutie z dôvodov podľa § 321 ods. 1 písm. a), b), d), e) Tr. por.

Obžalovaný svoje odvolanie odôvodnil písomne aj prostredníctvom obhajcu. Uviedol, že súd prvého stupňa pri rozhodovaní o výmere treste nebral do úvahy poľahčujúce okolnosti podľa § 36 písm. j), m) Tr. zák., t.j. že viedol pred spáchaním trestného činu riadny život a sám oznámil trestný čin príslušným orgánom. Uznanie poľahčujúcich okolností by mohlo napomôcť k úvahe súčasne aplikovať mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1, ods. 2 písm. c), ods. 3 písm. b) Tr. zák. Z dokazovania totiž vyplynulo, že vzhľadom na jeho pomery by sa použitie trestnej sadzby ustanovenej zákonom javilo ako neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti by postačil aj trest kratšieho trvania. Znalec MUDr. I. H. uviedol, že jeho ovládacie schopnosti boli značne forenzne významne znížené. Okrem syndrómu závislosti na alkohole u neho konštatoval poškodenie v oblasti duševného zdravia vo forme organickej zmeny osobnosti spôsobenej prekonaním delíria tremens v roku 2009 a hospitalizáciou pre predelirantný syndróm v roku 2016. Toto jeho organické poškodenie osobnosti bolo spôsobené oboma autonehodami z rokov 2009 a 2016, avšak takéto poškodenie vyvoláva aj samotný alkoholizmus. Podľa znalca sa ale nedá presne percentuálne vyčíslieť to, do akej miery boli jeho ovládacie schopnosti znížené jeho opitnosťou a do akej miery jeho pridruženými diagnózami. Skutok podľa znalca spáchal v silne emočne vypätej situácii, kedy poškodený opakovane nerešpektoval jeho usmernenia, bol ním doslova provokovaný, ako sa to stávalo už v minulosti, a jeho bezradnosť a hnev prerástli až do skratového konania v rámci vystupňovaného afektu, ktorý bol výrazne podmienený jeho jednotlivými ochoreniami. Preto navrhol, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok a aby vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Alternatívne navrhol, aby odvolací súd sám v zmysle § 322 ods. 3 Tr. por. vo veci rozhodol tak, že mu uloží trest odňatia slobody pod dolnou hranicou 15 rokov v rozpätí vyplývajúcom z ustanovenia § 39 ods. 3 písm. c) Tr. zák.

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor tak, že sa nestotožnil s námietkami obžalovaného uvedenými v písomných dôvodoch jeho odvolania. Navrhol, aby odvolací súd odvolanie obžalovaného ako nedôvodné podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Na verejnom zasadnutí obžalovaný nedoplnil dôvody svojho odvolania oproti tomu, čo bolo oboznámené na verejnom zasadnutí pokiaľ ide o písomnú formu jeho podaní, ktoré boli obsahom spisového materiálu. Žiadna z prítomných procesných strán nemala návrh na doplnenie dokazovania.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečného návrhu:

- prítomný prokurátor krajskej prokuratúry sa pridržiaval v celom rozsahu písomného vyjadrenia, ktoré bolo oboznámené na verejnom zasadnutí,
- obhajca obžalovaného uviedol, že obžalovaný trvá na svojom odvolaní, ktorého dôvody boli na verejnom zasadnutí dostatočne konštatované, a preto sa pridržiava aj konečného návrhu uvedeného v týchto písomných dôvodoch odvolania,
- obžalovaný uviedol, že sa pridržiava toho, čo povedal jeho obhajca a trvá na svojich doterajších vyjadreniach.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí opäť preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, a takto s prihliadnutím na vyššie uvedený právny názor dovolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 391 ods. 1 Tr. por.) dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného je len čiastočne dôvodné, a to aj z iných ako ním uvádzaných dôvodov.

Pokiaľ ide o procesný postup orgánov činných v trestnom konaní a súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytykaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. K tomu je potrebné dodať, že prípadnými (v dovolaniach ministerky spravodlivosti Slovenskej republiky i obžalovaného vytykanými) chybami, ktoré

by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por., sa zaoberal už najvyšší súd vo svojom vyššie citovanom rozsudku.

*** K výroku o vine ***

K výroku o vine odvolací súd uvádza, že v rámci svojej prieskumnej povinnosti zistil, že súd prvého stupňa sa dostatočne vysporiadal aj s obranou obžalovaného a napadnutý rozsudok je správny a zákonný, pretože vykonané dôkazy sú vo vzájomnej zhode a svedčia o vine obžalovaného bez najmenších pochybností. Súd prvého stupňa vykonal na hlavnom pojednávaní všetky potrebné dôkazy, ktoré správne vyhodnotil v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Tr. por. tak, že skutok uvedený v obžalobe sa stal a že ho spáchal obžalovaný. Svoje rozhodnutie tiež náležitým spôsobom a presvedčivo odôvodnil. S jeho úvahami sa odvolací súd v plnej miere stotožňuje a považuje ich za správne.

I podľa názoru odvolacieho súdu vykonané dokazovanie svedčí o jedinom možnom závere, a to že obžalovaný R. P. úmyselne usmrtil poškodeného E. P. spôsobom popísaným v skutkovej vete napadnutého rozsudku, čím naplnil všetky znaky skutkovej podstaty trestného činu, pre ktorý bol uznaný vinným.

Obžalovaný v konaní priznal, že pichol poškodeného, lebo mu z neho „došli nervy“, pričom v rámci svojich viacerých výpovedí v celom priebehu trestného konania uvádzal rôzny počet bodnutí do tela poškodeného, a to kuchynským nožom s úzkou čepeľou a viacfarebnou plastovou rúčkou. Uviedol tiež to, že po „skutku“ ihneď volal na linku 159 (linku mestskej polície). Zároveň uviedol, že s ním a poškodeným po celý čas v jeho domácnosti žiadna iná osoba až do príchodu príslušníkov mestskej polície nebola. Podľa názoru odvolacieho súdu obžalovaný nemal na svojom tele po zadržaní žiadne také zranenia, ktoré by svedčili pre záver o tom, že mu ich pred spáchaním skutku mal spôsobiť pri vzájomnom zápase poškodený.

Obrana obžalovaného neobstojí taktiež z pohľadu výpovede svedka O. M., ktorý síce počul hádku obžalovaného s poškodeným, ale táto bola ešte pred skutkom.

Vinu obžalovaného relevantne preukazujú aj výpovede príslušníkov Mestskej polície Považská Bystrica - H. H. a E. T.. Svedok H. vypovedal, že obžalovaný im po príchode na miesto činu povedal „ja som ho zabil“, a ako dôvod uviedol, že mu mal poškodený povedať, že pôjde spáchať útok (na neho) „a preto som ho zapichol“. Uviedol im aj to, že poškodený „nechcel padnúť, tak som ho ešte dorazil a dal som mu ešte desať“. Svedok T. vo svojej výpovedi zopakoval, že obžalovaný sa vyjadril na adresu poškodeného tak, že „dal som mu ďalších desať, lebo nepadol“, pričom sa im obžalovaný nezmienil o žiadnej ďalšej osobe v jeho domácnosti v čase spáchania skutku.

Výpovede oboch mestských policajtov nepovažoval odvolací súd za účelové, ako to uvádzal obžalovaný, nakoľko tieto mali oporu aj vo výpovediach samotného obžalovaného, ako aj v prepise jeho hovoru na linku mestskej polície v čase o 01:44 hod. dňa 26.12.2019. Pri tomto hovore obžalovaný doslovne uviedol: „mám zabitého chlapa v kuchyni a ešte furt je živý, tak ho musím zabiť, tak tu dobehnite“.

Zo znaleckého posudku znalcov MUDr. I. U., PhD. a MUDr. J. M. z odvetvia súdne lekárstvo č. 161/2019 (súdna pitva poškodeného) vyplynulo, že poškodený bol pred smrťou výrazne pod vplyvom alkoholu (mal cca 4,59 až 4,93 promile). Z tohto dôvodu mal poškodené psychické, motorické i zmyslové funkcie riadenia organizmu, nebol schopný bezpečne rozpoznať hroziace nebezpečenstvo a ani adekvátnym spôsobom naň reagovať. Mohol mať tiež výrazne oslabenú schopnosť brániť sa voči útočníkovi. Znalci taktiež zistili, že všetky zranenia zistené na jeho tele vznikli počas jeho života a tieto si nemohol spôsobiť sám svojím konaním. Všetky zistené zranenia mu boli podľa ich zistení spôsobené aktívnym konaním inej osoby pravdepodobne s použitím noža, ktorá na neho útočila aj odzadu. Na tele poškodeného neboli lokalizované žiadne obranné zranenia.

Zo znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu PZ pod ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2020/144 z odvetvia kriminalistická biológia a genetická analýza vyplynulo, že na vecnej stope č. 8 - noži konkretizovanom v skutkovej vete napadnutého rozsudku, bola nájdená krv vo forme oterov, v ktorej bola zistená kombinácia DNA profilov najmenej od 2 osôb - obžalovaného a poškodeného. Jeden skúmaný oter krvi na čepeľi tohto noža patril aj poškodenému.

Zo záverov týchto dvoch znaleckých posudkov vyplynulo aj to, že dĺžky bodných rán na tele poškodeného zodpovedali šírke čepele tohto noža (v najširšom mieste má čepeľ šírku 2 cm), z čoho aj odvolací súd ustálil, že išlo o „vražednú“ zbraň.

Znalecký posudok znalca MUDr. I. H. č. 29/2020 z odvetvia Psychiatria u obžalovaného skonštatoval, že v čase spáchania skutku mal mimoriadne silný afekt, kedy nebol schopný v dostatočnej miere ovládať svoje konanie napriek tomu, že si uvedomoval, čo robí. V tom čase za to mohol i jeho stav ťažkej alkoholologickej opitosti. Znalec ešte zistil, že obžalovaný trpí ešte syndrómom závislosti na alkohole, schizoidnou poruchou osobnosti a organicky podmienenými zmenami osobnosti (organickým psychosyndrómom). Napriek negatívnym dopadom na telesné zdravie obžalovaný pil dlhé roky a denne.

Z hľadiska vysokého počtu bodných a bodnorených zranení na rôznych miestach tela poškodeného, ktoré si tento nemohol spôsobiť sám, dospel potom odvolací súd k záveru, že obžalovaný podľa záverov znalca psychiatra konal v stave vystupňovaného afektu v ťažkej alkoholologickej opitosti, ktorá sa na spáchaní trestného činu podieľala v dominantnej miere, kedy nebol schopný v dostatočnej miere ovládať svoje konanie. Skutku sa teda obžalovaný dopustil v stave tzv. zmenšenej prítetnosti, a teda bol stále trestne zodpovedným subjektom.

*** K výroku o treste ***

Preskúmaním výroku o treste odvolací súd, s prihliadnutím na vyššie uvedený právny názor dovolacieho súdu, dospel k záveru, že v prípade obžalovaného je druh i výmera trestu odňatia slobody uvedené v napadnutom rozsudku v súlade s príslušnými ustanoveniami Tr. zák., ktoré upravujú účel trestu a trestnú sadzbu na vec sa vzťahujúcu (najmä § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 6 Tr. zák.), pričom u obžalovaného neboli splnené (iné) zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu v zmysle § 39 Tr. zák.

Avšak z hľadiska ďalších zásad ukladania trestov odvolací súd (ako tak urobil už vo svojom predchádzajúcom rozsudku) priznal obžalovanému ešte poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. m) Tr. zák., nakoľko tento svojim telefonátom krátko po spáchaní skutku na linku mestskej polície oznámil trestný čin, pričom uviedol adresu svojho bydliska, na základe čoho onedlho prišli na miesto činu obaja svedkovia - príslušníci mestskej polície.

Odvolací súd však nepriznal obžalovanému poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. j) Tr. zák., a to s poukazom aj na jeho skoršie odsúdenie, ktoré sa týkalo prečinu nebezpečného vyhrážania (§ 360 Tr. zák.) a ktorého sa dopustil taktiež po požití alkoholu a s použitím noža. Z hľadiska jeho dlhoročnej alkoholovej závislosti a predchádzajúcej súdnej trestnosti, i keď s účinkami, že sa na neho hľadí, ako keby nebol odsúdený, nemožno totiž život obžalovaného vyhodnotiť ako riadny. Obžalovaný vzhľadom na v istej miere podobný charakter spáchanej trestnej činnosti a taktiež jej obdobný spôsob spáchania nepreukázal po svojom skoršom podmienenom odsúdení nápravu a nezbavil sa tých zlých návykov, ktoré ho opätovne viedli k spáchaniu úmyselnej trestnej činnosti, dokonca ešte závažnejšej povahy.

Pri určení druhu a výmery trestu preto odvolací súd „zohľadnil“ jednu poľahčujúcu okolnosť, pričom nezistil žiadnu priťažujúcu okolnosť. Pri prevahe poľahčujúcich okolností (§ 38 ods. 3 Tr. zák.) však zostala dolná hranica trestnej sadzby trestu na 15 rokoch odňatia slobody a znížila sa o 1/3 len horná hranica trestnej sadzby (na 23 rokov a 4 mesiace).

Odvolací súd na výkon uloženého trestu odňatia slobody obžalovaného na rozdiel od súdu prvého stupňa zaradil podľa § 48 ods. 1, ods. 3 písm. b), ods. 4 Tr. zák. do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, nakoľko mal pri zistenej zmenšenej prítetnosti obžalovaného v čase spáchania trestnej činnosti za to, že v tomto ústave bude jeho náprava lepšie zabezpečená.

Takto uložený nepodmienený trest odňatia slobody obžalovanému považuje odvolací súd za primeraný, zákonný, spravodlivý a spôsobilý splniť svoj účel v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák.

*** K ostatným výrokom ***

Pokiaľ ide o ostatné výroky v napadnutom rozsudku súdu prvého stupňa, odvolací súd uvádza nasledovné. Napriek tomu, že obžalovaný poprel vlastníctvo „vražednej“ zbrane, ako zadržaný - podozrivý naopak uviedol, že to bol jeho nôž, ktorý mal doma. Toto jeho tvrdenie korešponduje aj s inými vykonanými dôkazmi, ktoré svedčili pre ten záver, že tento nôž sa nachádzal v domácnosti, ktorú obýval len obžalovaný. Odvolací súd preto nemal žiadne pochybnosti o tom, že patril jemu, na základe čoho nezistil ani žiadnu nesprávnosť výroku o prepadnutí veci v napadnutom rozsudku.

Ako správne a zákonne vyhodnotil odvolací súd aj uloženie ochranného dohľadu na 1 rok, t.j. na samej spodnej hranici zákonného rozpätia (§ 78 ods. 1 Tr. zák.), keď obžalovaný bol uznaný vinným pre obzvlášť závažný zločin a bol mu uložený nepodmienečný trest odňatia slobody (§ 76 ods. 1 Tr. zák.). Uloženie ochranného dohľadu bolo v tomto prípade obligatórne - povinné (Podľa § 76 ods. 1 Tr. zák.: „Ochranný dohľad uloží súd...“).

Odvolací súd napokon zistil správnosť výrokov o náhrade škody, pretože o nárokoch poškodených bolo súdom prvého stupňa rozhodnuté v súlade s príslušnými ustanoveniami Tr. por. Poškodeným boli priznané tie nároky, ktoré mali aj oporu vo vykonanom dokazovaní a nebolo v ich prípade potrebné vykonať žiadne ďalšie dokazovanie, ktoré by inak presiahlo potreby trestného konania, ako tomu bolo naopak v prípade uplatneného nároku poškodeného O. P. na nemajetkovú ujmu, s ktorým bol preto tento správne súdom prvého stupňa odkázaný na civilný proces.

Z takto rozvedených dôvodov odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil rozsudok súdu prvého stupňa v celom výroku o uloženom treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu. Následne sám rozhodol týmto rozsudkom pri splnení zákonných podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine o uložení síce toho istého trestu odňatia slobody (čo do jeho výmery), avšak už s použitím ustanovení § 36 písm. m) a § 38 ods. 3 Tr. zák., a to so zaradením na výkon uloženého trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Výroky o treste prepadnutia veci, ochrannom dohľade a náhrade škody zostali týmto zrušením nedotknuté.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.